

I.

MUZIČKI DIKTAT

Vriju mjehurići močvarne vode
kapljice odjekuju u gorskoj špilji
stavi kajdanku na koljena što klecaju
notiraj točno što čuješ a ne vidiš

Žamor molitelja među zvonkim zidovima
pričljive slike govore bojama
prisloni kajdanku na vitraj što žari
najprije slušaj, ponovi u sebi pa zapiši

Raznobojni baloni lete zrakom
prepoznaješ mnoge svoje prijatelje
svaki će puknuti svojim zvukom
oporuči te note njihovih dozivanja

U proljeće kad propupaju stakla
onaj tihi prasak kad postane cvijet
to glasanje statičnoga čovjeka
zabilježi po crtovlju ton kojim će rodit

Za muzički diktat bit ćeš ocijenjen
kako si slušao, kako ćeš svirati
po svojoj glazbenoj ljestvici
kolike ćeš intervale znati
toliko ćeš pjevati o uzaludnosti
ili o neprolaznosti

MASLINE U STAKLENKI

Zelene masline u staklenki
podsjećaju na kanarinke u krletki
Nezrela djeca otrgnuta od
svojih stabala, svojih grana

Zatvorene više ne pjevaju ulje
zarobljeni više ne zvižduću nebo

Okrugle masline na tanjuru
vrte se poput franja na livadi
pa upadnu u rupu želuca

Košnice izlaze kroz usta
proso ispada iz kljuna

Zeleno-žute masline u staklenki
zeleno-žuti kanarinci u krletki
stave se u okvir prozora
da dozovu srce juga

KRIŠKA KRUHA

S naporom odrežem krišku kruha
u njoj zrcalni odraz
moga mladoga lica

Nogice mi sa stolca
ne dosežu do poda
vise zvončići visibaba
tako sam se teško pružio
preko kreveta

Prozor se otvorio
ulaze prve proljetne topline
čujem nepoznate glasove izvana
mene nitko ne zove
a ne bih mogao ni ustati
iz sarkofaga

Progone me carevi, kipari, kuhari
jedan u bijeloj odori
donese mi onu krišku kruha
sa svoje antikne trpeze
Uzmem to ručno ogledalce
vidim naborane obraze, usta, čelo
mrve se kao svaka stara pogača

Ispadne mi iz ruke
razbije se, slomi
kao svako krhko staklo

KEKS S MASLACEM

(Petite beurre)

Suh i malo se mrvi
no kremasto oživljava sjećanja

U njemu još ima
majčinog davnog mlijeka
šećera iz didovoga grožđa
masti palmi s očeve obale
soli iz ninske solane

Njegov pravokutni oblik
pčele su izbole
pa su po njemu
zvjezdice iznad trogirskog zaljeva
u kojem su pristajali francuski brodovi

Da bi bio prhak
da između čestica ima zraka
potrebno umiješati malo ptičjeg leta

Dugo traje taj mali keks
treba ga i dalje brižno čuvati
na suhom, hladnom i nezaboravnom
mjestu, gradu s burom

PROMETNO ZRCALO

U prometno zrcalo
ulaze automobili, motori, grane
nerodne smokve i oboljelog kestena

Treba se uključiti
ne može procijeniti stvarnu udaljenost
netko će mu prigovoriti
kako je neoprezan
kako je nevješt
da nije bilo njegovo vrijeme
da ugrožava sebe i druge
kako se trebao zadržati
u sporednoj ulici

U zrcalu se odražava naopako
osim slova s kola hitne pomoći
i on hoće pisati suprotan tekst
a da se čita uspravno
da se mnogostruko razumije
makar trubio poput sirene
iz sporedne ulice

OSUŠENA SMREKA

Leži pored spremnika za otpatke
bez kuglica, vijenaca, krune
bez dječjeg smijeha, čavrljanja odraslih
što joj je sve godilo

Ispružena pored stazice
nitko se na nju ne osvrće
a ona željna hvaljenja
jer joj se iglice još ne truse

Naišao pas, ponjušio mirisnu smreku
zamahao repom i pomokrio se po granama
nekada nakićenim i blještavim
krilatim u najljepšem kutu doma

Od pseće živahnosti i vlage
smreka se naježila i uspravila
počela se tresti i osipati
uhvatila je željezna viljuška
digla u vis gdje je bila
za nedavnoga slavlja

Spuštena na dno noći
prelazi u drugu svrhovitost

II.

ODAKLE SAM DOŠAO

Dolazim iz jezerske šašine
iz busenastog planinskog srčenjaka
pa zamotan u jedro potonule brodice
tako sam ti došao
moj zavičaju na plažu oštrog kamenja

Izašao iz plodne vode
dobio komad plodne zemlje
ostavljen da se sam oplodim
tako sam ti došao
moj zavičaju pod nebom s očima

Moje ime je čudno
prezime rijetko
sličnije vladaru nego sužnju
takav sam ti došao
moj zavičaju u kojem su biljke ljekovite i otrovne

Moja snaga je bila tiha
grmovi žilavi i bodljikavi
obrstila ih koza moje vjernosti
tako sam ti došao
moj zavičaju u kojem sunce grli voćke

Na tržnici sam sve prodao
osim ljude, ljubav i svoje pismo

a nabavljao zahvalnost, privrženost i odanost
takav sam ti ostao moj zavičaju u otkucaju zvona
tvojih kamenih, biljnih kampanila

VOZNI RED

Čekam na stanici
vozilo ne dolazi
osvrćem se uokolo
nikog nema da sa mnom iščekuje

Jesam li smireno pročitao vozni red?
Zašto sebe prepuštam drugima?
Tko će biti taj
uz čiju vožnju pristajem?
Kakve će biti njegove vrtnje?

Pogledam svoju kuću iz koje sam izašao
učini mi se opustjelim domom
Nisam bio sam, koliko se sjećam!

Iz daljine se blista bakreni oluk
nedavno sam razgovarao s tim metalom
govorili su da mi je takav glas
blistav ali nekako metalan

Još uvijek čujem najtiši otkucaj ure
no buku dolazećeg prometala ne čujem
Iznenada pored mene stane automobil
crn i svečan s nekim cvijetom na krovu
previše geometrijski pravilnim
da bi mirisao na jutro i početak

Nisam želio takav luksuz
iščekujem obični, raznobojni autobus
koji me treba prevesti do tržnice

KUTIJA ZA KORAKE

Svatko ima svoju kutiju za cipele
veličine i oblici su razni
Bilo je privlačnih i neuglednih
laganih i teških
obojenih i crnih

Crna boja nije boja
slikarski ona je talog
uramljena nužnost

Rečeno je: sami birate!
Biralni su odoka i po mjerenju
po znanju i imanju
i u sumnji da nisu samostalni

Trebalo je kutije nositi
od prvog predaha do zadnjega daha
Lagane nisu usporavale putnike
teške su spoticale noge

Kad im je dopušteno
podignuti poklopac
izbrojili su korake
Oni koji su zastajali
putovanje im je bilo davanje

Križ na vrhu planine!

MALOLISNA LIPA

Ispod prozora
lipa visoka trideset metara
Raslo stablo dok je koračao
iza prozorskog krila
od stola do kreveta
od blagovanja do odmorišta
po vijugavoj zemljanoj cesti
kroz lipov perivoj
preko šahovskih polja

Slavina u kuhinji daleko biva
kao kameni kladenac
na putu do crkvice i groblja
gdje se njiše malolisna lipa

Mjestimični stari obelisci
s datumima i imenima graditelja
putova kroz bezimene šume
na lipovoj kori
podatnoj za urezivanje
nema podanika njene dugovječnosti
ni prezimena njenih obožavatelja

BRTVA

Dobio sam vrijednu brtvu
satkanu od gume, od zlata
od karaktera, moja brtva

Propušta izvorsku riječ
i vino što puni kaleže
svaki mjedeni glas zvona
onog oko vrata ovce
i ure budilice kazaljke snova

Ne priječi kišama molitve
da se razliju po sušnome polju
ni roditelji da čuje plač djeteta

Uklanja se krhkim bocama
napunjenim ljekovitim strpljenjem

Nije bila zaklopac
koji zatvara veselja protočnosti

Čvrsta je darovana mi brtva
naslijeđena i njegovana
elastičnost njene gumene prirode
kadikad popravljana od zlatara

Nije propuštala poplave
koje zaboravljaju arkadijske livade

Nepropusna za spojna mjesta
između uma i srca
da se nastave skladbe

BUNAR SRCE

Moje srce ima tri bunara
jedan je u mome dvorištu
drugi je u središtu sela
treći na rubu motrišta

Svi imaju vodu do zjenica

Tri bunara ima moje srce
kad ne bi imalo tri bunara
to ne bi bilo moje srce

Srce ima tri bunara
ne bi bilo moje srce
ima tri bunara
bilo moje srce
tri bunara
tuklo srce
bunar
srce

III.

ŽIROSKOP

Iz džepa Matošićeva kaputa
vire kutovi zvrka

Oštri okretni bridovi
grebu kožu i sjećanja

Brodolomac stalni sam
a nisam bio na Jozinoj lađi
niti sam našao njegov otok

Na palubi i potpalublju
gužvaju se buntovni ljudi
uokolo pučina zujavih jezika

Zvrk burne prošlosti okreće
misao sa slobodnom osi
i održava nam stabilnost
u različitim položajima:
bilo more ili kopno tucanika
bili valovi ili utiha maslinika

Sunce se pojavilo
kao vlak u noćnoj tišini
odjednom zaklopara pa nestane
u tamnu zaboravnost
kao brod kad tone ispod neba
na zalazu

ČUVAR PRUGE

Željeznička stanica bez kolosijeka
sakatija od jedrenjaka bez jedara
Brodica strujom vode nekamo plovi
postaja stoji jer vlak ne prolazi
Kada je nailazio tutanj pragova
koji sada u plamenu griju okolne bunje
prometniku se činilo kako se i njegova kuća
pomiče sve bliže gradu

Kupe s krova odnijela bura
škure obješene i krezube
s prozora se ne vidi more
kao ni onda kada je otpremnik vlakova
gledao kroz nerazbijeno staklo
osjećao vesla u rukama
umjesto signalne zastavice

Suvišna čvrsta kamena zgrada
odaje savjesnog državnog graditelja
koji je došao u pustoš
ali ju nije htio takvom ostaviti

Nitko tuda više ne prolazi
putnik ljubitelj željeznica kada naiđe
čuje ono karakteristično kloparanje
zvižduk na pustom peronu
vidi građevinara kako maše zastavicom
umjesto bivšeg stanara čuvara pruge

DEVETI MOST

Prolazi li rijeka kroz carstvo mrtvih
dolinom ili klancem
tražit će se i broj mostova

Projektirat će se i statika različne čvrstine
za kojom si težio
svim svojim hodanjem među živima

Odabir bijeljenja potpornja i ograda
namučit će te plameno
kao i raskrižja na putovima dvojbi

Koji su te poznavali
nisu sumnjali
da ćeš se prikloniti planini
jer kad je bilo kolebanja
uzlazio si uzbrdo, zanemarivao nizine

I počela je gradnja devet mostova
u kojoj si i sam sudjelovao
noseći na glavi zaštićenom kolanom
teško vjedro boja vatre i neba

Jesi li se odlučio za požar
ili za uže, povjeri se veslačima
koji će ploviti ispod devet mostova
do tvoje osmatračnice
na podzemne i nadzemne ljude

SKOK S MOSTA

Na najvišoj ogradi mosta
stoji nag, bijel, nepomičan
On je skulptura izvađena iz mora
sprema se vratiti na dno

Podigao je ruku na pozdrav dizalici
koja ga je donijela iz utrobe
iskrcala u život kao teret

Svjetina gleda u njega
on nikog ne vidi
zapazio je tek jednu ženu
koja je već u crnini

Digao je drugu ruku
u smjeru neba
pomaknuo tamni oblak
zasjao je nadzemaljski prostor

Skočio je i letio kroz plener
uronio u galeriju
odakle je i došao

Na zidu portret one žene
u crnom
naslikana žarkim nijansama